

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1-По3 7/20
15.6.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Мирјане Поповић и др Миодрага Мајића, чланова већа, са вишим саветником записничарем Тањом Славковић, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 2 у вези става 1 КЗ, решавајући по жалби браниоца окривљеног АА адвоката Далибора Катанчевића, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К По3 бр.17/19 од 30.12.2019.године, која је исправљена решењем Вишег суда у Београду К По3 17/19 од 05.02.2020.године, у седници већа одржаној дана 15.06.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА адвоката Далибора Катанчевића, а пресуда Вишег суда у Београду К По3 бр.17/19 од 30.12.2019.године, која је исправљена решењем Вишег суда у Београду К По3 17/19 од 05.02.2020.године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К По3 бр.17/19 од 30.12.2019.године, која је исправљена решењем Вишег суда у Београду К По3 17/19 од 05.02.2020.године окривљени АА је оглашен кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 2 у вези става 1 КЗ па му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци и истовремено је одређено да

се иста неће извршити уколико окривљени за време од 4 (четири) године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Првостепеном пресудом оштећена ББ је за остваривање имовинско правног захтева сходно одредби члана 258 ЗКП упућена на парнични поступак.

Првостепеном пресудом према окривљеном АА на основу одредбе члана 89а КЗ изречена је мера забране приближавања и комуникације са оштећеном ББ на удаљености до 200 метара, те му је забрањен приступ око места становања оштећене ББ на адреси на ..., улица ... бр. ..., као и забрана даљег узнемиравања оштећене, односно даља комуникација са оштећеном. Наведена мера има трајати 3 године рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Првостепеном пресудом је одлучено да ће окривљеном АА на основу одредбе члана 69 КЗ бити опозвана условна осуда уколико прекрши меру забране приближавања и комуникације са оштећеном ББ те ће исти бити упућен на издржавање казне затвора.

Првостепеном пресудом окривљени АА је на основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, па исти падају на терет буџетских средстава суда, док је обавезан да плати трошкове кривичног поступка оштећеној ББ и то на име награде и нужних издатака њеног пуномоћника, о чијој висини ће првостепени суд одлучити накнадно посебним решењем у смислу одредбе члана 262 ЗКП.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА адвокат Далибор Катанчевић због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, због одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или пак да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је бранилац ставио захтев да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа када се о жалби буде одлучивало.

Апелациони јавни тужилац у Београду је писаним поднеском Ктж бр.253/20 од 10.03.2020.године предложио да се жалба браниоца окривљеног АА адвоката Далибора Катанчевића одбије као неоснована и да се првостепена пресуда потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа на коју није позивао окривљеног и његовог браниоца обзиром да је поступак вођен по одредбама скраћеног поступка у смислу одредбе члана 511 ЗКП, налазећи да њихово присуство не би било корисно за разјашњење ствари, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбом и изјашњењем АЈТ-а у Београду у писаном поднеску, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног АА адвоката Далибора Катанчевића указује се да је побијана пресуда донета на основу битне повреде одредаба кривичног поступка будући да је изрека неразумљива, противуречна разлозима и исту није могуће испитати, при чему су у побијаној пресуди и изостали разлози о одлучним чињеницама, као и оцена изведених доказа, тако да је нејасно на основу чега је првостепени суд донео одлуку. У жалби браниоца се надаље, указује да је изрека пресуде пре свега неразумљива јер не садржи законски опис, нити битна обележје кривичног дела које је окривљеном стављено на терет, који опис није садржала ни измењена оптужница, па је стога првостепени суд био дужан да окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело које је оптужен. Ово са разлога што из законског описа бића кривичног дела произилази да кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 КЗ врши онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица и њему блиског лица. Оптужницом тј. њеном последњом изменом од 14.10.2019.године окривљеном је стављено на терет да је угрозио сигурност оштећене Биљане Фидановски али без навођења да је то учинио претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, тако да радње које су окривљеном стављене на терет не представљају кривично дело за које је оптужен.

По оцени Апелационог суда у Београду изнети жалбени наводи су оцењени као неосновани. Наиме, побијаном пресудом окривљени АА је оглашен кривим да је критичном приликом у стању урачунљивости, свестан свог дела и да је оно забрањено, угрозио сигурност оштећене ББ и тиме изазвао тешке последице по оштећену, упутивши путем ... поруку сведоку ВВ: “Пренеси својој драгој другарици ББ да сам могао управо да јој приђем али сам одустао, исто тако сам одустао од тога да у суботу не дођем у ..., она се зајебава са мном а ја сам јако озбиљан, од сутра сам становник ..., јако близу ње, нећу одустати док год ми не објасни неке ствари, нисам манијак али сам тврдоглав, реци јој да док ми не објасни оно што и сама зна да треба бићу њена ноћна мора а тек ћу је салетати”, потом је путем друштвене мреже ... послао поруку сведоку ГГ: “Пренеси ББ због свега што ме провоцира и због њеног мајмуна дајем јој 10 минута али да ми каже где живи ... или јој долазим кући, сад ћу му јебати матер ..., нека каже где треба да дођем”, коју поруку је сведок ГГ проследила оштећеној ББ, потом сведоку ДД путем друштвене мреже ... упућује поруку: “Само јој пренеси да сам се суздржавао, а да ћу јој сада јебати матер, али буквално зна она зашто”. “Сада треба неко да ме заустави ако си ти тај ти ми се јави, сад ћу курви да објасним са ким се она зајебава. Пун ми је курац ње, јебаћу јој матер па нека ме 1300 милиција цима, и то ћу сутра да јој дођем кући слободно нека ме пријави мурији, не зна са ким се зајебава а она зна зашто ћу то урадити” и “само јој реци да сам у 17h код њене куће” док је оштећеној упутио поруку следеће садржине: “Док сам ја жив другог мушкарца, дечка нећеш имати, једино два метра, испод земље, у Београду неће моћи то да буде док сам ја у Београду, ван земље ради шта хоћеш”, док је сведоку ДД испред зграде где је оштећена становала у ..., улица ... упутио претње оштећеној тако што је сведоку рекао да је оштећена курва, да ће је пратити дању и ноћу, да ће је убити када је види, а што је сведок пренео оштећеној. По оцени Апелационог суда у овако датом опису радње извршења кривичног дела садржана је управо озбиљна претња да ће се напасти на живот и тело оштећене, па се стога наводи браниоца да радње које се окривљеном стављају на терет не представљају кривично дело за које је оптужен не могу прихватити, нити је пак првостепени суд на наведени начин повредио кривични закон из члана 439 став 1 тачка 1 ЗКП, јер дело за које се окривљени гони није кривично дело

управо из напред изнетих разлога.

Надаље се, жалбеним наводима браниоца окривљеног указује да се као доказ не могу користити скриншотови, а који се налазе у списима, као ни њихова садржина, са датумима 09.04.2014. године, 13.06.2014. године и 26.01.2015. године, а иначе се ради о папирима формата А4, које је суду доставио пуномоћник оштећене, тврдећи да су то скриншотови телефона сведока ВВ, ГГ и ДД. У жалби се надаље, указује да се као доказ не могу користити ни скриншотови које је полиција сачинила без наредбе за претрес покретне ствари, ово из разлога што одредба члана 152 став 3 ЗКП прописује да се претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају или могу чувати електронски записи предузима на основу наредбе суда по потреби и уз помоћ стручног лица, док је одредбом члана 155 ЗКП прописано између осталог да на образложени захтев јавног тужиоца претресање наређује суд и шта садржи наредба о претресању.

По оцени Апелационог суда изнети жалбени наводи браниоца окривљеног су такође оцењени као неосновани обзиром да је првостепени суд за своју одлуку у погледу коришћења скриншотова дао разлоге у образложењу побијане пресуде (страна 32), а које прихвата и овај суд. Ове доказе првостепени суд је правилно прихватио и ценио као писане доказе у смислу садржаја истих, а у склопу осталих изведених доказа које је ценио и прихватио и то исказа саслушаних сведока пре свега оштећене ББ, те сведока ВВ, ГГ и ДД на начин како је то првостепени суд и образложио у побијаној пресуди, а који су потврдили сам садржај ових писаних доказа као и да је поруке послао окривљени АА посебно имајући у виду да из исказа сведока произилази да је у критичном периоду однос између окривљеног и оштећене ББ био поремећен, да су потврдили своју сигурност да им је окривљени са свог ... профила слао поруке и да је поручивао шта да кажу оштећеној ББ, да су га затицали испред њене зграде, те да су се према исказу и саме оштећене ББ на ... профили налазиле слике из приватног живота управо окривљеног, те да се радило о подацима о којима је само окривљени могао знати у смислу са ким се оштећена дружи, ко су јој пријатељи, где се креће и на крају када се има у виду да је и сам окривљени приликом саслушања сведока ВВ потврдио да је истој послао предметну поруку преко ... Имајући у виду све наведено првостепени суд је утврдио чињенично стање како је то ближе наведено у изреци побијане пресуде јер су изведени докази које је суд прихватио међусобно сагласни и у складу са садржином скриншотова предметних порука, а који доказ је и по оцени Апелационог суда првостепени суд правилно прихватио као валидан.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног надаље се, оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, као и оцена изведених доказа и указује да ако се анализирају прве три радње несумњиво се може утврдити да се у текстовима наводних порука не наводи ниједна једина претња а камоли озбиљна, стварна и конкретна претња да ће се напасти на живот или тело оштећене, док је четврта радња порука таква да је потпуно неодређена и нејасна, јер лице које је послало поруку пише о свом животу и након тога о “два метра испод земље”, па није ни логично да неко мисли да може два метра испод земље да има мушкарца или дечка. Дакле, претња која је неостварива, самим тим и није претња, а што се тиче пете радње наводно посредне претње убиством преко сведока ДД не може бити предмет поступка нити оптужења јер не постоји ни један доказ да је сведок ДД такву претњу пренео оштећеној.

Насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног АА Апелациони суд налази да је првостепени суд након свестране оцене и анализе изведених доказа ценећи одбрану окривљеног АА, исказ оштећене ББ, саслушаних сведока, као и писане доказе, одлучне чињенице, као и чињенично стање како у погледу објективних тако и у погледу субјективних околности дела у свему правилно и потпуно утврдио и за свој чињенично правни закључак дао јасне, аргументоване и исцрпне разлоге, а које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени који се жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводе у сумњу.

Првостепени суд је ценио одбрану окривљеног АА који је негирао извршење кривичног дела наводећи да су нетачни наводи оштећене ББ и саслушаних сведока, прецизније да никада није слао поруке предметним сведоцима садржине која је ближе и наведена у изреци оптужног акта, да у то време није имао ..., да се са оштећеном у критичном периоду није видео, нити јој претио како је она навела, а које наводе окривљеног првостепени суд није прихватио правилно налазећи да при утврђеном чињеничном стању које је суд образложио ови наводи окривљеног су срачунати на избегавање кривице и покушај да се дискредитује оштећена ББ, да је наводно све смишљено од исте, јер је дуго студирала и страха од родитеља који је имала па је тражила оправдање да хоће истицањем имовинскоправног захтева да му узме новац, да је он њу оставио, да је она љута на њега па му се свети, а које наводе окривљеног првостепени суд правилно није прихватио имајући у виду изведене доказе који недвосмислено доказују кривицу окривљеног, чињеницу да је извршио кривично дело, посебно ако се има у виду да је окривљени и на записнику приликом саслушања сведока ВВ признао да је послао предметну поруку са свог ..., а који исказ је у складу са исказом оштећене ББ која је изјавила да је то ... окривљеног, јер се на њему налазе слике из живота окривљеног те су у том правцу оцењени као неосновани наводи браниоца којима се оспоравају чињенични закључци првостепеног суда.

По оцени Апелационог суда у Београду као другостепеног првостепени суд је за утврђено чињенично стање у образложењу побијане пресуде дао јасне, аргументоване и исцрпне разлоге а које у свему као правилне прихвата и овај суд, па је подводећи утврђено чињенично стање под правну норму закључио да су се у радњама окривљеног АА ближе описаним у изреци побијане пресуде стекла сва законска обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138 став 2 у вези става 1 КЗ, за које дело га је правилном применом одредбе члана 22 КЗ огласио кривим и у образложењу побијане пресуде дао јасне, аргументоване и исцрпне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, јер је окривљени на начин како је то и навео у изреци побијане пресуде, претњама, што лично, што преко предметних порука и преко сведока ДД, угрозио сигурност оштећене ББ, а које се тичу њеног живота и тела и које су код оштећене изазвале тешке последице, а што неспорно произилази и из налаза и мишљења судског вештака Светлане Никшић и то у виду интензивне пролонгиране емоционалне трауме са резултирајућим развојем стресогене реакције, на коју су се надовезали и симптоми посттрауматског стресног поремећаја који се код оштећене региструје и актуелно са тенденцијом перзистенције и хронификације.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног АА адвоката Далибора Катанчевића оспорава се правилност побијане пресуде иу делу одлуке о кривичној санкцији тако

што се истиче да је првостепени суд повредио кривични закон тако што је окривљеног осудио престогао за радње које није починио. У жалби се надаље, указује да је првостепени суд одлучио да ће према окривљеном бити опозвана условна осуда уколико прекрши меру забране приближавања и комуникације са оштећеном, те ће бити упућен на издржавање казне затвора. Оваква одлука је апсолутно незаконита јер не постоји могућност опозивања условне осуде у случају неиспуњења неке од обавеза из члана 65 став 2 КЗ чије је испуњење било одређено пресудом.

Насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да се ради о оцу малолетног детета, да до сада није осуђиван, док отежавајућих околности на страни окривљеног није било, па је првостепени суд ценећи, а у одсуству отежавајућих околности окривљеном изрекао условну осуду као у изреци првостепене пресуде тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 11 месеци и истовремено одредио да се иста неће извршити уколико окривљени за време од 4 године рачунајући од дана правоснажности пресуде не учини ново кривично дело правилно налазећи и по оцени Апелационог суда као другостепеног, а имајући у виду степен повреде заштићеног друштвеног добра, те степен кривице окривљеног да ће се изреченом кривичном санкцијом условном осудом у потпуности остварити сврха исте из члана 64 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Првостепени суд је ценећи олакшавајуће околности, а у одсуству отежавајућих околности правилно закључио да има места примени одредби члана 65 и 66 КЗ па је извршење утврђене казне затвора одложио окривљеном за период од 4 године налазећи да ће се истом остварити сврха кажњавања и да ово дуже проверавање одговара реалној тежини учињеног кривичног дела и индивидуалној одговорности окривљеног. Првостепени суд је такође према окривљеном на основу члана 89а КЗ изрекао меру забране прилажења и комуникације са оштећеном ББ и то на удаљености од 200 метара, па је истом забрањено да приступа око места становања оштећене на адреси на ..., улица .... бр. ...., као и забрана даљег узнемиравања оштећене, односно даље комуникације са оштећеном и то за период од 3 године, рачунајући од дана правоснажности пресуде ово стога што је окривљени показао упорност и дрскост у дужем временском периоду у погледу покушаја комуникације са оштећеном, чињеницом да је пратио њено кретање и слао јој претеће поруке преко пријатеља, лично јој претио како је то ближе и наведено у изреци побијане пресуде посебно када се има у виду да је сведоку ДД рекао да ће оштећену убити и претио да ће је наћи, вређао погрдним изразима, тако да и по оцени Апелационог суда првостепени суд изводи правилан закључак да су оправдани разлози за изрицање предметне мере, као неопходне, јер постоји опасност да би могао да настави са истима, па је у вези са изнетим на основу члана 69 КЗ према окривљеном одредио да ће бити опозвана условна осуда уколико окривљени прекрши меру забране приближавања и комуникације са оштећеном ББ, те ће бити упућен на издржавање казне затвора о чему су у побијаној пресуди дати јасни разлози, а које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени, јер је првостепени суд правилно поступио у смислу одредбе члана 69 и 65 КЗ тиме што је могућност опозива условне осуде везана за испуњење

обавезе из члана 89а КЗ, као обавезе предвиђене у кривично правним одредбама.

Са свега напред изложеног, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде на основу одредбе члана 457 ЗКП.

Записничар-саветник
Тања Славковић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић